

РЕШЕНИЕ

№ 1554

гр. София, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 10.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8438** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава десета, Раздел I от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал.3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Г. А. Б. против решение № 2153-21-193 от 02.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/43 от 11.06.2021 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване / ПО/, с което е постановен отказ да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1- 3 от КСО. В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен и неправилен. Жалбоподателят поддържа, че неправилно не е зачетен осигурителния му стаж поради изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“.Иска отмяна на оспореното решение.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. П. поддържа жалбата на изложените в нея основания. Не сочи доказателства. В хода на устните състезания пледира за уважаване на жалбата. Не претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез пълномощника си юрк. В. оспорва жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище по жалбата.

От фактическа страна.

От данните в пенсионното досие е видно, че със заявление до Националния осигурителен институт с вх.№ 1029-40-1193^2/06.04.2021 г. Г. А. Б. е направил искане да получава нова пенсия по старост, тъй като от 10.02.2006 г. получава пенсия по болест. Същото на основание чл.31. ал.2 от Административнопроцесуачния кодекс е изпратено по компетентност до Териториално поделение на НОИ - С. град за произнасяне по заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. В дирекция „Пенсии“ към ТП на НОИ - С. град заявлението е входирано с №2113-21-2197/16.04.2021 г. за извършване на преценка правото на пенсия на Г. А. Б.. Видно от данните по преписката се установява че с разпореждане №[ЕГН]/15 от 05.05.2006 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 28.11.2003 г., при зачетен осигурителен стаж до дата на инвалидизиране (28.11.2003 г.) в общ размер на 05 години 09 месеца и 26 дни. Последната лицето получава и към настоящия момент. По повод на подаденото заявление то 06.04.2021 г. до Национален осигурителен институт е извършена преценка на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по условията на чл.68, ал.1-3 от КСО. Установено е, че към датата на заведеното заявление 16.04.2021 г. Г. А. Б. е на възраст 76 години, 01 месеца и 02 дни.

В хода на образуваното пенсионно производство е постъпила молба-искане вх.№1023-21-736/17.05.2021 г., с която Г. Б. з. заявил искане времето прекарано в затвора да му бъде зачетено като трудов стаж. Към молбата е представено служебна бележка рег.№1962/19.05.2021 г. издадена от Министерство на правосъдието ГД „Изпълнение на наказанията“, в която е удостоверено обстоятелството, че Г. А. Б. изтърпява наказание лишаване от свобода в затвора в [населено място], считано от 01.09.1989 г. до настоящия момент.

От описа на осигурителния стаж на Г. А. Б., съдържащ се в пенсионното досие, се установява, че на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж в размер на 05 години, 09 месеца и 26 дни, както следва:

длъжност	години,	месеци,	дни						
20	,03.	1965г.-19,	03.	1966	г.	- наборна военна служба	01	00	
	00								
25	,10.	1967г.-31.	12.	1967	г.	- чистач	00	02	05
(11	.01.	19681.-	31	.12.	1970	Г.	- общ работник	03	00
	00								
01	.01.	1985г.-31	.07.	1985	1.	- общ работник	00	04	15
10	.04.	1987г.-16	.07.	1988	1.	- чистач	01	03	06
Общо	05	09	26						

Постановено е Разпореждане №[ЕГН]/43 от 11.06.2021 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване / ПО/, с което е постановен отказ да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1- 3 от КСО.

Г. А. Б. е предявил жалба вх. № 1023-21 -736#1/01.07.2021 г. срещу Разпореждане №[ЕГН]/43 от 11.06.2021 г., в резултат на което е постановено решение № 2153-21-193 от 02.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата му.

В рамките на срока за това процесното решение е оспорено и е образувано

настоящото административно производство.

От правна страна.

Жалбата е подадена против индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, пред надлежен съд, от легитимирано лице – адресат на оспореното решение, в законоустановения по чл.118, ал.1 от КСО преклузивен срок. Жалбата отговаря на изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение на директора на ТП на НОИ С. град е валиден индивидуален административен акт, издаден от административен орган в кръга на неговата компетентност, съгласно разпоредбата на чл.117, ал.3 от КСО и в предписаната от закона писмена форма, като съдържа изискуемите реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, включително фактическите и правните основания за издаването му.

Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на оспорения акт. Административният орган е изложил в пълнота фактите за конкретния случай, които изцяло се подкрепят от представената административна преписка и не се оборват от събраните в съдебното производство доказателства.

Решението е съобразено с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона. Направените от решаващия орган правни изводи са подробно мотивирани и съдът ги кредитира, като съответстващи с доказателствения материал и на законовите разпоредби.

Страните не спорят по фактите. Спорен е въпросът дали на жалбоподателят следва да се зачете времето, в което е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“, за осигурителен стаж за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Според нормата на чл. 9, ал. 3, т. 3 от КСО за осигурителен стаж се зачита и времето през което уволненият поради задържане от органите на властта е останал без работа в резултат на това, и не е бил привлечен като обвиняем, или е бил оправдан, или наказателното производство е било прекратено или наложеното наказание лишаване от свобода е признато по съответния ред за неоснователно наложено поради това, че не е извършил деянието или че извършеното деяние не съставлява престъпление; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на държавния бюджет върху последното брутно възнаграждение.

Видно от представената към Служебна бележка №1962/10.05.2021 г. издадена от Министерство на правосъдието, ГД „Изпълнение на наказанията“. Затвора - [населено място], считано от 01.09.1989 г. до настоящия момент Г. А. Б. изтърпява наказание лишаване от свобода в затвора [населено място].

Съгласно чл. 354, т. 3 от КТ, за трудов стаж се признава времето, през което не е съществувало трудово правоотношение като лицето е изтърпявало наказание „лишаване от свобода“, което впоследствие по съответния ред е признато за неоснователно наложено. Съответен е редът, установен по НПК - касационно производство или възобновяване на наказателни дела, глава 33 от НПК (в този смисъл е и съдебната практика - решение № 8389 от 12.06.2013 г. по адм. д. № 5082/2013 г. на ВАС, VI отд.).

Съдът приема, че зачитането на осигурителен стаж по условията на чл. 354, ал. 3 от КТ за времето, през което не е съществувало трудово правоотношение, е възможно

само в случаите, когато е изтърпявано наказание лишаване от свобода, което впоследствие е било признато по съответния ред за неоснователно наложено. Тази хипотеза на закона не намира приложение, когато присъдата не е призната за неоснователно наложена.

Жалбоподателят не твърди, а от събраните доказателства по делото не се установи, някоя от присъдите по които е изтърпял наказание „лишаване от свобода“ наказанието да е признато за неоснователно наложено. Не се установи оспорващият да е бил и репресиран по политически причини по смисъла на [чл. 1 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица \(ЗПГРРЛ\)](#).

С оглед изложеното съдът приема, че като е отказал да зачете посочените периоди, в които оспорващият е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ като действителен осигурителен стаж по смисъла на [чл. 68, ал.3 от КСО](#), пенсионният орган е приложил правилно материалния закон - в този смисъл РЕШЕНИЕ № 8076 от 30.05.2019 по адм.д. №15240/2018г. по описа на ВАС.

Правилно административният орган е съобразил нормата на чл.41, ал.1 от Наказателния кодекс (НК), че изтърпяването на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация, а с чл.41, ал.3 от НК е регламентирано, че положеният труд се зачита за намаляване срока на наказанието, като два работни дни се считат за три дни лишаване от свобода, като е формирал законосъобразен извод, че работата, която е извършвана по време на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, не се зачита за трудов и осигурителен стаж, а само оказва влияние върху продължителността на изтърпяване на наказанието.

Предвид изложените съображения, съдът приема, че обжалваното решение № 2153-21-193 от 02.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/43 от 11.06.2021 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване / ПО/, с което е постановен отказ да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1-3 от КСО. е правилно и законосъобразно.

Доколкото при извършената проверка за законосъобразност на оспорения административен акт не се установиха отменителни основания по [чл.146](#) от АПК, съдът отхвърля жалбата, като неоснователна.

По разноските.

Съдът дължи произнасяне по искането за разноски в изпълнение нормата на [чл. 81 от ГПК](#), във вр. с [чл. 144 от АПК](#).

От страна на ответника е направено искане за присъждане на направените по делото разноски. Съдът намира същото за основателно. На основание [чл. 78, ал.8 от ГПК](#) размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#), препращащ към [чл. 24 от Наредба за заплащане на правната помощ](#), според който по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100.00 до 200.00 лв. С оглед на фактическата и правна сложност на делото, съдът приема, че жалбоподателят следва да бъдат осъден да заплати на ТП на НОИ – С. град направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 100

(сто) лева.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. Б. против решение № 2153-21-193 от 02.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/43 от 11.06.2021 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване / ПО/, с което е постановен отказ да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1- 3 от КСО., като неоснователна.

ОСЪЖДА Г. А. Б. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на НОИ – С. град сумата от 100.00 (сто) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: